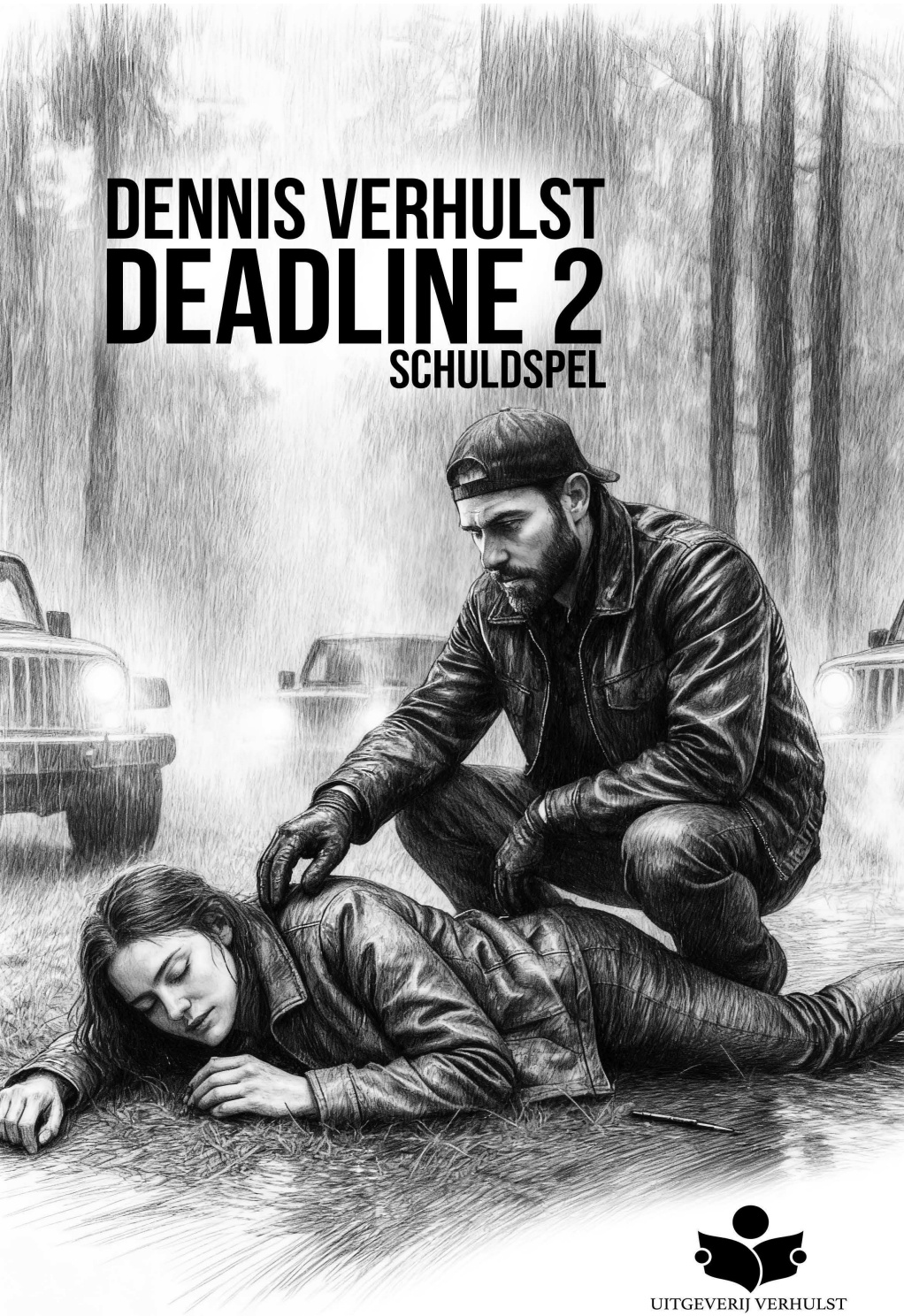

DENNIS VERHULST

DEADLINE 2

SCHULDSPEL

UITGEVERIJ VERHULST

Eerste druk 2025

ISBN 978-94-038-2416-1
D/2025/15593/03

Copyright © 2025, Dennis Verhulst

Auteur: Dennis Verhulst
Boek omslag ontwerp: Dennis Verhulst
Artwork binnenwerk: Ilse Walschaerts (Luunn)
Deadline 2: Schuldspel
uitgeverij@dennisverhulst.be - www.uitgeverijverhulst.be - www.dennisverhulst.be

Alle rechten voorbehouden.

Deze thriller is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berusten geheel op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Reeds uitgebrachte Nederlandse boeken:

Mortalia Pecata reeks

Hoogmoed Superbia
Hebzucht Avaritia

De CTRL (control) serie

Deadline
Deadline 2: Schuldspel
Deadline 3: Eindspel (2026)

Spinoffs (n.t.b.)

Het Ultimatum (Mortalia Pecata reeks)

Publications under D.V. Hunter (USA):

Pride Superbia

Het begint altijd onschuldig.
Eén woord te veel.
Eén blik te lang.
Eén keuze die je achteraf een vergissing noemt.

Maar vergissingen zijn zeldzaam.
De waarheid is eenvoudiger dan je denkt:

Iedereen breekt.
Je hoeft alleen maar het juiste moment te kiezen.
De juiste druk.
En dan, knakt het.

Het mooie is:
ze denkt dat ze nog een keuze heeft.
Ze denkt dat ze vrij is.

Tot ze beseft dat ik al lang heb beslist wie ze wordt.

Ik leid niet alleen haar val.
Ik ben haar val.

En deze keer …
valt iedereen.

Randy

Proloog

3 februari 2025, 12:59 uur

❖

De studio was gevuld met de stilte van de crew die druk in de weer was om de live-uitzending van *Vandaag Actueel* op tijd klaar te krijgen. Camera's zoemden zacht, monitors flitsten met realtime beelden en in de regiekamer werden knoppen ingedrukt terwijl elke verandering moest worden vastgelegd.

Hanne Smets nam een slok van haar water terwijl haar gasten de finale slotwoorden uitspraken. Een debat over gerechtelijke fouten en publieke verontwaardiging, een onderwerp dat, zoals altijd, kijkcijfers trok. Ze glimlachte beleefd, maar haar gedachten dwaalden af naar haar volgende vraag. De producer gaf haar een discreet seintje met zijn vingers: vijf seconden tot de reclame, maar hij werd abrupt onderbroken door een medewerker die het podium betrad met een bruine envelop in haar hand. Geen afzender. Geen stempel. Alleen haar naam en *breaking* stond erop. Hanne's wenkbrauwen trokken samen. De teleprompter bevroor. Dit zat niet in het draaiboek van vandaag.

Ze overhandigde de envelop snel, draaide zich toen om en liep weg van het nieuwsanker.

Nieuwsgierig keek ze naar de gesealde envelop. Live televisie hield van verrassingen.

'Blijkbaar hebben we nog een kleine toevoeging aan ons gesprek,' sprak Hanne met een glimlach terwijl ze hem voor de camera omhoog hield. Haar vingers gleden langs de rand en ze scheurde hem open. 'Dit is letterlijk net bij ons binnengebracht.'

Het klein gevouwen briefje bevatte twee zinnen.

'Dacht je dat dit voorbij was?' las ze voor.

Ze fronste opnieuw en terwijl ze de tweede zin niet luidop las, werd ze lijkbleek. Een wit poeder dwarrelde omhoog uit de binnenkant en de gastspreker deed een stap opzij. Ze voelde zich opeens licht in haar hoofd worden en haar adem stokte in haar keel. Was dit een grap? Een seconde lang staarde ze naar de tafel voor haar, waar een dun laagje poeder zich verspreidde als kleine vlokjes sneeuw. Toen draaide ze het briefje om. Haar ogen gleden over de tekst en plots voelde de lucht in haar longen dik en zwaar.

'Dit heb je verdiend. R.'

R? Waar stond de letter voor. Toen schoot het haar te binnen. Twee weken geleden stond een man in haar kantoor zonder afspraak. Hij kon zichzelf niet identificeren, maar stelde zichzelf voor als Nadyr. Gewoon Nadyr. Hij gedroeg zich vreemd. Zijn tuniek reikte tot aan zijn enkels, de taqiyah zat strak tegen zijn schedel gedrukt. Te netjes. Te bewust. Hij wilde een gunst van haar, maar ze weigerde en riep de beveiliging. Ze had er geen verder gevolg aan gegeven toen de man uit zichzelf verdween. Maar nu legde ze opeens de link naar afgelopen december.

Haar ogen bleven kleven aan de naam in haar hoofd. Nadyr. Ze herhaalde het. Langzaam. En ineens kantelde de betekenis. De letters verschoven zich in haar geest tot ze op hun plek vielen.

Randy.

De ontvoerde juryleden. Haar pupillen werden groot. Angstig. Beklemmend. Nee, dit kon niet gebeuren. Ze keek op naar de camera, haar lippen vormden woorden die ze niet kon uitbrengen en haar handen begonnen te trillen. Ze hoorde de producer iets in haar oortje zeggen, maar zijn stem werd doffer. De lichten in de studio leken feller dan ooit en haar keel brandde.

Hanne hapte naar adem. Haar borstkas verkrampte en ze

probeerde het glas water dat op de tafel stond te grijpen, maar het had geen zin. Ze greep ernaast en het kantelde om. Het water verspreidde zich over het tafelblad. Iemand riep haar naam, maar de geluiden vermengden zich tot chaos.

Ze greep naar haar keel, en toen werd alles donker.

De uitzending ging op zwart drie seconden voordat de paniek echt losbrak, maar de kijker thuis had elk moment gezien.

CYPHER I

BACKSPACE

Hoofdstuk 1

3 december 2024, 23.00 uur

❖

Randy liet de dodemansknop los.

De lucht boven het water explodeerde in een kokende vuurbal. Rook sloeg als een stormvlaag over het dok en de hitte prikte als naalden op zijn huid terwijl hij naar beneden dook, dieper en dieper, tot de wereld boven hem werd gedempt door het water.

Zijn longen schreeuwden om lucht.

Hij telde. Eén. Twee. Drie.

Het felle licht van de explosie werd zwakker terwijl hij verder zwom. Met een geroutineerde beweging greep hij naar zijn middel, waar een kleine koker aan zijn riem bevestigd zat. Hij rukte het masker los en drukte het op zijn gezicht. Een sissend geluid klonk terwijl hij de koele zuurstof inademde. Hij had nu genoeg lucht om zich, onzichtbaar voor drones en zoeklichten, honderd meter onder water te verplaatsen.

Een fractie van een seconde later rukte een tweede explosie het wateroppervlak open. De drukgolf duwde hem verder mee, precies zoals gepland.

Twintig meter. Veertig. Vijftig.

Zijn spieren protesteerden van de koude temperatuur van het water, maar hij bleef laag en zorgde ervoor dat hij minstens drie meter diep bleef. De rook zou als een sluier zijn schim verbergen en hem onzichtbaar maken.

Honderd meter.

Hij liet het masker los en liet de zuurstofcapsule in de diepte

verdwijnen. Zijn hoofd kwam boven het wateroppervlak vlak voor de overzijde van het dok. Achter hem schoten vlammen omhoog tegen de zijkant van het containerschip.

Randy grijsde.

Niemand had hem zien verdwijnen. Zijn vingers grepen de stalen trap vast die uit het water naar de ruwe rand van het dok leidde. Hij hees zich moeizaam op. Met een korte blik over zijn schouder liet hij bewust zijn schoen in het water glijden—de stroming nam hem onmiddellijk mee.

Zijn lichaam was onderkoeld en zijn natte kleren kleefden aan zijn huid, maar zijn hart bonkte in een ritme dat hem vertelde dat hij nog leefde. En nog steeds een stap voor. Die schoen was geen verlies. Het was een boodschap voor Aron.

Hij bleef laag en zijn ogen scanden de omgeving. Agenten aan de overzijde renden naar de kade om te zien of er iemand in het water te zien was. Een officier wees naar het schip en schreeuwde duidelijk bevelen.

Perfect. Ze waren op zoek naar een drijvend lichaam.

Aan de rand van het dok stond een auto zonder nummerplaten geparkeerd. Een oude, donkere Volkswagen. Klaar om te transporteren naar Afrika. Randy bleef gehurkt en begon dan te sprinten over de rail terminal, een plaats waar overdag honderden vrachtwagens geladen werden.

Hij had geen tijd om te aarzelen en moest nu zo snel mogelijk van de kade verdwijnen. Eén veiligheidsagent zou ervoor kunnen zorgen dat het plan om zijn dood te veinzen in gedrang zou komen. Opgelucht kwam hij aan bij de wagen, haalde toen diep adem en sloeg zijn elleboog door het raam. Glasscherven spatten uit elkaar in alle richtingen. Hij reikte naar binnen, trok de vergrendeling omhoog en schoof op de bestuurdersstoel. Behendig rukte hij het dashboardpaneel los waar een wirwar van draden ontbloot werden. Met de juiste combinatie sprong er leven

in de motor.

De volkswagen gromde.

Randy glimlachte en gaf gas.

Niemand zou deze wagen missen, want hij had geen eigenaar. En de glasscherven zouden ze nooit opmerken. De hele terminal lag ervan vol.

Met zijn handen om zijn stuur geklemd, verdween de chaos achter hem in de achteruitkijkspiegel. Zijn ontsnappingsplan was geslaagd, maar Tess had zich zo hard verzet en dacht op dit moment dat ze veilig was. Dat alles nu achter haar lag. Hij zou haar laten geloven dat het voorbij was. Dat zijn dood het begin was van een nieuw leven. Haar heel even het gevoel geven dat de controle terug bij haar lag. Tot het moment kwam dat hij haar weer nodig had. En wanneer dat moment kwam … zou ze het weten.

Ze zou aanvoelen dat ze nooit écht vrij was.

Nooit echt buiten zijn greep.

Hoofdstuk 2

Tess

11 december 2024, 16.00 uur

❖

De SUV reed de bosweg af terug richting de hoofdbaan. Tess legde haar hand op de ijzeren klink en de houten voordeur kraakte terwijl ze deze openduwde. De lucht was fris en de geur van dennen en vochtige aarde dreef het huis binnen. Voor hen ontwaarde zich een eenvoudige leefruimte met houten balken, een stenen open haard en twee zetels met geruite dekens. Het voelde allemaal stil aan. Te stil.

Gert ging als eerste naar binnen. Hij bleef even staan in het midden van de kamer, alsof hij wachtte tot het huis toestemming gaf om binnen te komen. Zijn ogen gingen langs de houten muren, de kleine open keuken in de hoek en de trap die naar een kleine *mezzanine* leidde. Hij knikte langzaam, zonder iets te zeggen, en zette zijn tas neer aan de kapstok.

Tess stond in de deuropening, haar vingers nog om de rand van de deur. Ze durfde zich amper te bewegen. Eén stap naar binnen betekende dat alles definitief werd. Dat dit hun leven was nu. Ze keek opzij naar Sam, die haar zwijgend aankeek en toen voorzichtig glimlachte. Hij legde zijn hand op haar rug.

‘Kom,’ zei hij zacht.

Ze stapte naar binnen.

De stilte in het huis was niet vijandig, maar het droeg een gewicht. Een gewicht van alles wat ze achterlieten.

Gert zakte neer in één van de zetels bij het raam.

'Moet je dit zien,' zei hij terwijl hij naar buiten wees. 'Kijk … de bomen, de rust … het lijkt of de wereld niet gebroken is.'

Tess bleef nog even staan met haar armen over elkaar. 'Het is mooi,' zei ze. 'Maar het voelt ook als een kooi.'

Sam ging op de leuning van de andere zetel zitten. Hij hield zijn jas nog aan, alsof hij zich nog niet helemaal wilde thuisvoelen. 'Ik dacht dat het erger ging zijn,' zei hij.

Tess keek verwonderd.

'Ik bedoel… dit. Getuigenbescherming. Verborgen zitten. Maar ergens voelt het veilig.'

'Veilig,' herhaalde Gert. 'Wat is dat tegenwoordig nog?'

Tess voelde een koude rilling over haar rug lopen en knielde neer bij haar reistas, ritste hem open en haalde haar fleecedeken eruit. 'Veiligheid is een illusie. Dat heeft Randy wel bewezen.'

Er viel een korte stilte.

Gert draaide zich naar haar toe terwijl ze in de zetel naast hem ging zitten.

'Hij had nooit zover mogen komen. Die bom. We hadden het moeten opmerken. Ik had het moeten opmerken dat hij…'

Hij zweeg en voelde zich rusteloos worden. Zijn handen trilden licht.

Tess nam zijn handen vast. 'Papa… jij hebt gedaan wat je kon. Je kon niet weten dat hij het op ons gemunt had, dat iemand ons als doelwit had uitgekozen om een gestoord plan uit te voeren.'

Gert glimlachte zwak. 'Ik was bang. Elke seconde in die verhoorkamer dat je het niet ging halen. Ik weet dat jij het erger had, maar het gevoel dat ik niets kon doen… dat verteert me nog steeds.'

'We waren allemaal bang,' antwoordde Sam geruststellend, 'maar we zijn hier nog. Samen. Dat is iets.'

'Voor zolang het duurt,' fluisterde Tess.

Gert zuchtte, keek op met een scherpe blik in zijn ogen en veegde een plukje haar uit haar gezicht.

'Laat dat niet toe, meisje. Laat die angst je geen tweede keer gijzelen.'

Tess knikte, maar haar blik dwaalde af naar het raam. De avondzon gleed langzaam over de heuvels naar beneden. Ze voelde dat er ergens iets fout zat.

'Wat als zijn zoon achter ons aankomt nu hij er niet meer is? Inspecteur Aron sprak over een crimineel syndicaat, wat wil zeggen dat hij overal mensen heeft die ons kunnen vinden.'

Sam stond op en wandelde naar het haardvuur, pakte een aansteker van de schouwmantel en begon voorzichtig het vuur aan te steken. 'Dan vechten we opnieuw. Zoals we hebben gedaan. We hebben Randy overleefd, Tess, en ik ben er van overtuigd dat we zijn zoon Liam ook kunnen overleven.'

Ze liet een traan ontsnappen. 'Maar zijn stem, zijn woorden blijven in mijn hoofd nagalmen. Hij wist alles van mij. Dingen die ik nooit gezegd had. Hoe vergeet je zoiets?'

Het vuur begon te knetteren. De oranje gloed vulde de kamer.

Gert pakte haar schouder vast en trok Tess dicht tegen zich aan.

'Je vergeet dat niet, Tess, maar je laat het je ook niet breken. Je leert ermee leven. Iedere dag opnieuw. Dat is de enige manier. Op een bepaald moment zal het vervagen en je achterlaten met een leeg gevoel. Iets dat moet gevuld worden met iets anders.'

Gert keek op naar Sam en zei: 'En de persoon die je dat kan geven, staat hier voor ons,' waarop Tess sniffend knikte en haar waterachtige ogen probeerde te verbergen door opzij te kijken.

Sam draaide zich langzaam om bij het horen van Gerts woorden. Hij leek iets te willen zeggen, maar slikte het eerst in. Ze had nooit gewild dat iemand zich verantwoordelijk voelde voor haar herstel, en toch was Sam niet van haar zijde geweken en dat

apprecieerde ze enorm.

Sam zag dat ze het moeilijk had, liep naar haar toe, knielde voor haar neer en legde zijn hand voorzichtig op haar knie.

'Je hoeft alleen maar te leren dat je niet meer alleen hoeft te zijn,' zei hij.

Ze keek hem aan. In zijn blik lag geen druk, maar een zachte glimlach die haar een beetje hoop gaf. En dat deed meer dan woorden ooit zouden kunnen.

Gert haalde diep adem, stond op en wandelde naar de trap die naar de *mezzanine* leidde. 'Ik ga mijn bed klaarmaken. Deze oude botten hebben genoeg spanning gehad voor zeven levens.'

Ze grinnikte flauwtjes en keek hem na.

'Hij houdt zich sterk voor jou,' zei Sam.

'Ik weet het. En ik hou me sterk voor hem.'

Dit was de stilte na de storm, maar diep vanbinnen wisten ze: De storm was gaan liggen, maar kon heel snel weer terugkeren als Liam Peters hen zou vinden. Zijn wraak zou hen in het oog plaatsen. En Liam wist perfect wie Tess was.

Hoofdstuk 3

Aron

3 februari 2025, 13.00 uur

❖

Aron De Ridder zat rustig in zijn zetel toen zijn telefoon in zijn hand begon te trillen. Hij staarde naar het scherm terwijl hij zijn vingers krampachtig rond de cover hield.

❖

❖

Hij aarzelde een fractie van een seconde. De herinnering aan twee maanden geleden overviel hem als een *déjà-vu*. Een onderbuikgevoel waarschuwde hem dat het beter was om niet op te nemen, maar zijn duim bewoog al naar het groene icoontje.

Hij bracht de telefoon naar zijn oor.

'Inspecteur, je hebt me gemist, nietwaar?'

Een koude rilling trok over zijn rug. Aron voelde hoe zijn spieren verstijfden. De stem was beheerst, perfect getimed—de stem van iemand die duidelijk genoot van zijn macht, als een acteur die zijn beste scène opvoerde voor een onzichtbare jury. Zijn vingers sloten zich om het toestel, terwijl hij de persoon aan de andere kant herkende.

'Randy.'

Een zachte lach, amper hoorbaar door de microfoon, ontsnapte uit Randy's mond.

‘Kom op, Aron. Een goede show verdient een encore.’

Shit.

Hij zou morsdood moeten zijn. Die ontploffing kon hij nooit overleefd hebben, en toch. De brandweer had zijn lichaam nooit gevonden. Ze hadden drie dagen en nachten intensief gezocht naar hem. Naar stukken van hem. Het enige wat ze hadden gevonden dat vrij nieuw was, was een schoen. Door DNA-onderzoek was bewezen dat deze van hem was. Een andere optie was dat zijn lichaam was afgedreven richting de Noordzee. Maar de stroming was die dag niet hard genoeg om hem mee te nemen richting open wateren.

Ze hadden alle camerabeelden in de omgeving van de haven uitgekamd—elk frame, elke hoek, elke schaduw. Geen enkele opname toonde een man die ontsnapte, geen flits van een silhouet dat zich verwijderde van de plek des onheils. De mazen van het net leken hermetisch gesloten. En toch…

‘Je bent er stil van geworden. Laten we even bijpraten, Aron. Of wil je dat ik, net zoals in december, direct ter zake kom?’

Aron voelde hoe een brok zich in zijn keel nestelde. Zijn lichaam was verstijfd, zijn hart bonsde in een ritme dat hem vertelde dat dit echt gebeurde. De stem aan de andere kant van de lijn was ongetwijfeld Randy. Levendiger dan ooit.

‘Je hebt er geen woorden voor, hè?’ zei Randy met een grijnzende ondertoon. ‘Begrijpelijk. Het is niet iedere dag dat je een telefoontje krijgt van een dode man. Maar weet je wat ik zo fascinerend vind, Aron?’

Aron balde zijn vrije hand tot een vuist en dwong zichzelf te spreken. ‘Wat?’

Randy lachte zacht, alsof hij een privégrapje met zichzelf deelde. ‘Je denkt niet: *Dit is onmogelijk.* Nee, je hebt nu iets van: *Shit, ik wist het.* Jouw hoofd is al bezig met *hoe, wanneer, waarom?* Je bent altijd een stap achter, inspecteur. Je was het al in december,

maar nu ben je het opnieuw.'

Hij klemde zijn tanden op elkaar. Hij wilde niet toegeven dat Randy gelijk had, maar dat had hij wél. Hij had altijd gevoeld dat dit niet voorbij was. Dat de stilte na Randy's ontsnapping te kunstmatig was.

'Zet de televisie even op *Nieuws Actueel*.'

'Waarom?'

'Dat zal je zo wel merken. Geef het enkele seconden.'

Zijn hand reikte naar de afstandsbediening op de salontafel. De televisie sprong aan. Het nieuws was bezig: een live-uitzending vanuit de studio.

Hanne Smets, een van de bekendste onderzoeksjournalisten van het land, zat als nieuwsanker aan de tafel, omringd door twee panelleden.

'Blijkbaar hebben we nog een kleine toevoeging aan ons gesprek,' zei Hanne met een lichte glimlach. 'Dit is letterlijk net bij ons binnengebracht.'

Aron voelde zijn maag samenknijpen toen hij Hanne zag. Hij wist waarover dit ging.

De camera zoomde in op de envelop. Wit. Onopvallend. Maar zijn ogen bleven hangen op de zwarte letters die op de voorkant stonden geschreven: '*Breaking*.'

Zijn ademhaling versnelde.

'Ze gaan hem openen,' mompelde hij.

'Natuurlijk,' zei Randy. 'Een mens kan niet tegen nieuwsgierigheid en al zeker geen nieuwsanker, Aron.'

Hanne trok de envelop open en haalde er een klein, gevouwen briefje uit. Ze opende het en las hardop: 'Dacht je dat dit voorbij was?'

Ze keek verbaasd naar de camera. Haar ogen gleden naar beneden en toen ze het briefje omdraaide, werd ze lijkbleek. Haar lippen openden zich alsof ze iets wilden zeggen. Maar het enige